

Will Schropp

Het belangrijkste gereedschap? mijn schetspotlood!

In mijn beelden toon ik wat de gedachten over het leven zijn van iemand die voor een groot deel gevormd is in de tweede helft van de twintigste eeuw. Het hout is de spreekbuis, de materie om ideeën vorm te geven. Het gaat niet om hakken en raspen, dat leer je wel. Het gaat om de vormgeving en die moet voor honderd procent kloppen. Tijdens het werken met een natuurlijk materiaal komen er regelmatig onverwachte vormen en patronen tevoorschijn, die ik alleen zal gebruiken als ze in mijn ontwerp passen. Het toeval is voor mij geen uitgangspunt.

Mijn grote thema is 'het leven'. Mijn vormen meanderen als het leven zelf, als een lijn met kronkels. Een mooie avond met vrienden is zo'n kronkel, een geboorte of een sterfgeval ook, alles wat van het gemiddelde afwijkt. Ieder mens maakt in zijn leven kronkels mee en het is de kunst om niet al te lang in die kronkel te blijven zitten. Zo boeit het mij als vormgever om een rechte lijn te buigen en te kijken wat ik kan doen om weer in de oorspronkelijke richting uit te komen. Ik zoek een harmonie rond de basisvorm van een slingerende S en doe dat met plooiën, ritme, beweging en herhaling.

Een ander vormprincipe dat steeds terugkomt is een relatief platte, ronde schijf waarin plooiën naar binnen toe gaan, als naar de bron van het leven. De kern haal ik eruit omdat ik iedereen nieuwsgierig wil maken naar dat punt, dat op de achterkant opnieuw een verhaal vertelt. Jasjes en mantelvormen spelen ook een grote rol in mijn werk. Ik hou van het ritme van plooiën, de handdoek die naast de kraan hangt laat die schoonheid al zien.

Een ander terugkerend thema is Icarus; het onmogelijke oerverlangen om te vliegen, heel spannend om uit te beelden.

Op workshops geef ik cursisten een stuk hout met de opdracht dat er 'ergens een gat' moet komen. Als je dat doet, maak je een verdeling en veroorzaak je relaties of verhoudingen tussen de ruimte links, rechts, boven en onder dat gat. Een gat kan ook vierkant zijn, een spleet, of een hap uit de zijkant. Meestal kiezen mensen in een eerste impuls voor een rond gat in het midden. De vraag is: waarom? Ik maak zelf voor ieder beeld een groot aantal schetsen waarin ik die eerste impulsen vastleg. Daarna ga ik de vorm aan alle kanten kloppend maken. Aan een beeld is maar één kant en dat is de buitenkant. Alles daarvan is met elkaar in relatie.

Voor mij is kunst een kwestie van de juiste verhoudingen. Als ik dat in een schets voor elkaar heb, zoek ik er een stuk hout bij wat daar precies bij aansluit. Het hout moet passen bij het idee, het idee moet kloppen met de vorm en de vorm moet kloppen met het hout. Een van mijn Icarusbeelden, een Icara in dit geval, laat dat zien. Ze wil vliegen, maar haar vleugels zijn niet perfect, die dragen al een val in zich. Het hout is mooi van tekening, maar er zitten ook letterlijk tekenen van verval in. Ik heb ook Icarusbeelden in moereik van 4000 jaar oud gemaakt, omdat het groeide in dezelfde tijd waarin de mythe van Icarus is ontstaan.

Een noest, barst of een onverwacht kleurverschil in het hout dwingt me mijn ontwerp te verschuiven om die afwijking een plaats te geven. Of ik moet mijn idee aanpassen en die afwijkingen een plaats geven in mijn beeld. Het is de spanning tussen mij en het hout. Ik wil alles wat erin zit met mijn idee vervlechten, alles moet zo zitten alsof het niet anders kan. Het komt niet vaak voor dat ik tijdens het werkproces merk dat het niet lukt, maar het is niet erg om af en toe te struikelen. Dat is een beetje 'memento mori' daardoor ben ik me er weer van bewust dat het niet vanzelfsprekend is dat iets goed gaat.

Ik ben een exponent van deze tijd en van deze West-Europese cultuur, mijn beelden zijn dat ook. Ik vind dat ik alles van hout en bomen moet weten, om mijn vormidee te kunnen koppelen aan de achtergrond die onze cultuur aan een boomsoort gegeven heeft. Sinds de oudheid spelen bomen een belangrijke rol in de mythologie. Waar mogelijk wil ik die diepere waarden en betekenissen een rol laten spelen, want mythologie leeft nog steeds, hoewel meestal onbewust. De linde bijvoorbeeld, is in de Germaanse mythologie de boom van Freya, de godin die huis en

gezin beschermd. Nog steeds zie je dat er lindebomen bij huizen geplant worden, niet met de gedachte aan de Godin, maar met het besef dat de linde bij het huis hoort.

Het hout voor mijn beelden komt van bomen uit West Europa, ik ken ze en ze geven mij alle mogelijkheden om materiaal en onderwerp op elkaar af te stemmen. Als ik een boom krijg of koop wil ik weten hoe oud hij is geworden, waar hij gestaan heeft en wat hij in zijn groeiperiode heeft meegemaakt. Naast ideeën, technische en culturele kennis is liefde voor het materiaal heel belangrijk.

'Mijn bloem in een vaas is steeds weer een poging tot de bloem in de vaas.' Deze haiku van de dichter Robert Joseph verwoordt hoe ik werk. Alles wat ik doe is gericht op de perfecte vorm, maar tegelijkertijd hoop ik die vorm nooit te vinden. Ik heb ooit een beeld gemaakt waarvan ik dacht: 'Dit is het!' Ik noemde het de 'Linea perfecta', maar op het moment dat ik die naam opschreef dacht ik: 'Als ik dat doe, dan heb ik mijn doel bereikt en kan ik net zo goed stoppen.' Dus met een kleine variatie op de haikutekst: 'Mijn beeld blijft een poging tot *het* beeld'. En zo wil ik werken."

Uit: Vormgevers in Hout

Tekstschrijver: Marije Verbeeck